

Sygn. akt IV KK 769/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 marca 2019 r.,
sprawy **A. G.**
skazanego z art. 157 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 26 lipca 2018 r., sygn. akt VII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 11 grudnia 2017 r., uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia czynu z art. 157 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, w której podniesiono zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, wyrokiem z dnia 26 lipca 2018r. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 437 § 1 k.p.k., „poprzez nieuwzględnienie zarzutów wynikających z art. 7 k.p.k. i 424 k.p.k. w sytuacji, gdy istniały przesłanki do jego zastosowania i uchylenia zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania, polegające na:
 - rozstrzygnięciu na niekorzyść i wbrew treści art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. zarzutów skazanego w zakresie argumentacji dotyczącej zastosowania skrajnie różnych metod oceny źródeł dowodowych mimo ich podobnego charakteru i niepodania przyczyn takiego działania;
 - rozstrzygnięciu na niekorzyść i wbrew treści art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. zarzutów, iż wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego został oceniony dowód z wyjaśnień skazanego A. G. oraz zeznań W. G. przy pominięciu należytego uzasadnienia takiej oceny;
 - rozstrzygnięciu na niekorzyść i wbrew treści art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. zarzutów dotyczących sprzecznej z logiką oceny zeznań świadków M. K., W. Z. i E. M. oraz pokrzywdzonego J. N., przy równoczesnym braku należytego uzasadnienia tej oceny”;
2. art. 433 § 2 k.p.k., „poprzez nierozpoznanie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 424 k.p.k. złożonego w związku z naruszeniem art. 7 k.p.k. oraz zarzutu dotyczącego naruszenia art. 410 k.p.k.”;
3. art. 457 § 3 k.p.k., „poprzez nie odniesienie się do zarzutów podniesionych przez obronę i potraktowanie ich ogólnikowo oraz pobieżnie, czego następstwem było niewyjaśnienie wątpliwości w nich zawartych”;
4. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art 7 k.p.k., „poprzez dokonanie własnych ustaleń faktycznych, ponad treści wyroku Sądu pierwszej instancji i niewskazanie na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych przy równoczesnym kwestionowaniu oceny tych dowodów w treści apelacji”.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego A. G. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podniesione w niej zarzuty, będące w istocie powtórzeniem zarzutów apelacyjnych, sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, zaaprobowanej przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne, gdyż stanowi obejście określonych w art. 523 k.p.k. ustawowych ograniczeń podstaw kasacji. Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10). Analiza akt sprawy pozwala zaś na stwierdzenie, że Sąd Okręgowy w B. przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd ten nie tylko rozważył wszystkie zarzuty apelacji, ale także poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji, przedstawił tok rozumowania. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlatego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy, nie uchybiając przy tym wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., co czyni zarzuty z punktu 2 i 3 kasacji chybionymi.

Podobnie ocenić należy zarzuty z punktu 1 i 4 kasacji. Najpierw wskazać jednak należy, że skarżący niewłaściwie je sformułował. I tak, skoro przepis art. 437 § 1 k.p.k. określa jedynie formy rozstrzygnięć w postępowaniu odwoławczym, to nie mógł on stanowić podstawy pierwszego zarzutu kasacyjnego. W żadnym bowiem razie „niewwzględnienie zarzutów wynikających z art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w sytuacji, gdy istniały przesłanki do jego zastosowania i uchylenia wyroku” nie mogło prowadzić do jego naruszenia. Nieprawidłowe jest też oparcie zarzutu kasacyjnego z punktu 4 na naruszeniu art. 424 k.p.k., skoro kwestia uzasadnienia

wyroku sądu odwoławczego, którym utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji została unormowana w art. 457 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., podniesionego zarówno w zarzucie z punktu 1, jak i 4 kasacji, stwierdzić należy, że w procedowaniu Sądu Okręgowego w B. nie sposób doszukać się jego naruszenia. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy Sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W tej zaś sprawie, Sąd odwoławczy jedynie zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd a quo i własnych, odmiennych ustaleń faktycznych nie czynił. Sąd Okręgowy rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego nie poprzestał przy tym na konstatacji, że podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, lecz ponownie przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy. W uzasadnieniu wyroku przedstawił powody uznania za wiarygodne zeznań świadków oskarżenia: E. M., W.Z. i pokrzywdzonego J. N. oraz odmówienia tego przymiotu wyjaśnieniom oskarżonego. Przeanalizował również zeznania świadków W. G. i P. S. oraz wskazał, które z nich stanowiły podstawę dokonanych rozstrzygnięć. Wbrew twierdzeniom skarżącego, odniósł się także do jego sugestii o rozbieżnościach czy też sprzecznościach w relacjach świadków co do przebiegu zdarzenia, które miałyby podważać wiarygodność relacji świadków oskarżenia. Analizując zeznania świadków oskarżenia w zestawieniu z zeznaniami pokrzywdzonego oraz funkcjonariusza Policji - świadka P. S., słusznie uznał, że relacje tych osób, jak również M. K., całkowicie podważają wersję A. G., forsowaną również w kasacji, iż sprawcą zarzucanego mu czynu jest jego brat – W. G. Wynikało z nich bowiem, iż chwilę przed zdarzeniem objętym zarzutem, za agresywne zachowanie zatrzymani zostali do czasu przyjazdu Policji dwaj

mężczyźni, a jednym z nich był W. G., co tym samym wykluczało go jako sprawcę zdarzenia. Skarżący nie chce też przyjąć do wiadomości, że pokrzywdzony pewnie rozpoznał w oskarżonym sprawcę kopnięcia go w głowę. Oskarżonego rozpoznali też E. M. i W. Z. W rezultacie dokonana przez Sąd odwoławczy ocena jest logiczna, spójna i konsekwentna, toteż brak jest podstaw do stwierdzenia, że miała ona charakter dowolny lub nie została należycie uzasadniona. Nie można zatem zasadnie przyjąć, że Sąd Okręgowy w B. naruszył zasady określone w art. 7 k.p.k. W takim zaś razie odmienna i subiektywna ocena dowodów dokonana przez autora kasacji, odnosząca się do czynu przypisanego skazanemu, nie może być procesowo skuteczna.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.